

blice și universitățile, care au respîndit instrucțiunea în lume; 3° comunitățile religioase, unde sufletul descuroat de grijele pămîntului, se unesce cu Dumnezeu prin contemplațiune, și să rîgă pentru fericirea ómenilor.

Î. Ce mijlóce dá Chreștinismul ómenilor ca să ajungă la fericirea eternă?

R. Celle mai principale suntu : Temerea de Dumnezeu, amorul și practica legilor lui, supunerea la Biserica sa, și constantă luare-aminte de noi-înșine; cu unú cuvîntú Justițiă perfectă, puritate inviolabilă, și, de a pécătuitú cine-va, penitență sinceră.

Î. Ce conchidemú din tóte perfecțiunile religiunii chreștine?

R. Că numai ea este adevărată, și prin urmare necesariă ómenilor; că numai ea este fîntána a tótă ordina socială, a tótă buna legislațiune, unica garanță a tótă pacea, și solidulú fundamentú allú imperiilorú.

Î. Cui a confiatú Iisus-Christos învățătura religiunii chreștine?

R. Bisericii selle chreștine.

LECTIUNEA XXI

Despre natura și puterea Bisericii chreștine

Î. Învățătura religiunii a abandonat-o Iisus-Christos la capriciulú ómenilorú?

R. Nu; ci a stabilitú uă biserică, adică uă societate de episcopi, preoți și învățători ca să conserve religiunea sa pură și să învețe pe ómeni cu fidelitate, ca să nu